

Párbeszéd

Arszenyij Tarkovszkij (1907–1989)

Mint negyven évvel ezelőtt

Mint negyven évvel ezelőtt,
Szívdobogás, ha lépte csendül,
S a ház, a gyertya, kerti zöld,
Rövidlátó szemek s a tört
Tekintet, mely nem kéri esküm.
Az alvó házsorok fölött
Harang zúg. Záporvert a hajnal.
S hajléktalanként dől a rőt,
Átázott vadszóló a falra,
Mint negyven évvel ezelőtt.

Baka István fordítása

Baka István

Vadszóló

Mint házfalat a vadszóló, befut
És összetart az emlékezetem;
Vagyok, mert voltam, s ennyi épp elég –
Akkor nyitom, ha becsukom szemem.

Ha kifelé bezárul minden út,
Itt legbelül lesz tágasabb a tér:
Puszták, hegyek, melyekre úgy borul
A menny, mint óriás lapulevél.

Felkél a Nap s lenyugszik; városok
Sötét utcáin árnyak kóborolnak:
Mind ismerős, és náluk, aki él,
Nem előbb, és nem holtabbak a holtak.

Ki megszólított egykor, már örök
Megszólítás és ifjúság marad,
Míg össze nem roppannak falaim
Vadszóló-terhű éveim alatt.

Arszenyij Tarkovszkij

Kézirat

Anna Ahmatovának

A könyv utolsó pontját is kitettem,
És félretoltam a kéziratot,
Sorsom hamuvá égett a sorok
Között, míg új burokba bújt a lelkem.

Mint tékozló fiú, ingem letéptem,
Tengeri sót és szálló földi port
A próféta így áldott s átkozott,
Ki angyalokkal vívott meg merészen.

Én az vagyok, ki élt századát,
S nem én volt. Ember- és madár család
Legkisebb sarja, énekük tudója:

Az élők lakomáin dalolok –
Becsületük hű címerhordozója
S kapcsolataik címtára vagyok.

Baka István fordítása

Baka István

Változatok egy orosz témára

Én az vagyok, ki nincsen is talán;
Egy álom – mint egy asszony – oldalán
Elnyúltam egykor, és azóta várom,
Hogy a való helyére lépjen álmom.

Én az lennék, ki nincs, de léte több,
Mint bárkié a létezők között,
Mert vanni könnyű – lenni nehezebb
Léleknek, földi árnyképek felett.

Hol angyalok kötöznék át sebem:
A kék csempéjű égi kórterem
Vasrácsos ágyán volna jó örökre

Elszenderedni és aludni csak,
Gyógyulni fény-infúzióba kötve,
Míg mint a var pereg le napra nap.